

Список використаних джерел:

1. Зінченко А.Г. Корпоративна соціальна відповідальність 2005-2010: стан та перспективи розвитку. К. : Фарбований лист, 2010, 56 с.
2. Шаповал В. М. Соціальна відповідальність бізнесу в структурі управління економікою : [монографія]. Дніпропетровськ: ДВНЗ “НГУ”, 2011, 357 с.
3. Єдина комплексна стратегія розвитку сільського господарства та сільських територій на 2016-2021 роки. URL: <http://minagro.gov.ua/node/16015> (дата звернення 20.02.2022).
4. Рамазанов А. Концепція корпоративної соціальної відповідальності. Проблеми теорії та практики управління. 2007. С. 38–46.
5. Чирва О.Г. Соціальна відповідальність агробізнесу: маркетинговий аспект. Економічні горизонти. 2018. №4(6). С. 98-100.

УДК 351.712

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ДЕРЖАНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В УКРАЇНІ

Кормишкін Ю. А., д-р екон. наук

e-mail: kormyshkin@mnaui.edu.ua

Миколаївський національний аграрний університет

Державно-приватне партнерство (ДПП) – це засноване на договорі довгострокове співробітництво між державою (державними органами та органами місцевого самоврядування), а також приватними компаніями, спрямоване на фінансування, проектування, впровадження та управління публічними об'єктами і публічними послугами (public facilities and public services), які традиційно забезпечуються державою (публічним сектором).

Законодавство України (ч. 2 ст. 4 ЗУ “Про ДПП”) визначає наступні сфери реалізації ДПП:

- пошук, розвідка родовищ корисних копалин та їх видобування, крім таких, що здійснюються на умовах угод про розподіл продукції;
- виробництво, транспортування і постачання тепла та розподіл і постачання природного газу;
- будівництво та(або) експлуатація автострад, доріг, залізниць, злітно-посадкових смуг на аеродромах, мостів, шляхових естакад, тунелів і метрополітенів, морських і річкових портів та їх інфраструктури;
- машинобудування;
- збір, очищення та розподілення води;
- охорона здоров'я;
- туризм, відпочинок, рекреація, культура та спорт;
- забезпечення функціонування зрошувальних і осушувальних систем;
- поводження з відходами, крім збирання та перевезення;
- виробництво, розподілення та постачання електричної енергії;
- управління нерухомістю;

- надання соціальних послуг, управління соціальною установою, закладом;
- виробництво та впровадження енергозберігаючих технологій, будівництво та капітальний ремонт житлових будинків, повністю чи частково зруйнованих внаслідок бойових дій на території проведення антитерористичної операції;
- встановлення модульних будинків та будівництво тимчасового житла для внутрішньо переміщених осіб;
- надання освітніх послуг та послуг у сфері охорони здоров'я; - управління пам'ятками архітектури та культурної спадщини [1].

Вищенаведений перелік сфер діяльності не є вичерпним, оскільки за рішенням державного партнера ДПП може застосовуватися в інших сферах діяльності, крім видів господарської діяльності, які відповідно до закону дозволяється здійснювати виключно державним підприємствам, установам та організаціям.

За даними центральних та місцевих органів виконавчої влади в Україні станом на 01.01.2022 на умовах ДПП укладено 193 договори, з яких реалізується 31 договір (22 – концесійних договорів, 5 – договорів про спільну діяльність, 4 – інші договори), 162 договорів не реалізується (119 – не виконується, 43 – розірвані / закінчився термін дії) [2].

У кожному регіоні є особливості та рівні передумови для розвитку ДПП. Основні сфери реалізації договорів ДПП зосереджено на рисунку 1.

Рис. 1. Сфери реалізації ДПП в Україні, станом на 31.01.2022 р. [2]

Дані рис. 1 дають також нам можливість дослідити географічну локацію проєктів (угод) ДПП в Україні. Станом на 31.01.2022 р. лідерами у сфері ДПП є Миколаївська та Закарпатська області (по 4 проєкти ДПП). Другу групу утворюють Запорізька та Донецька (по 3 проєкти ДПП), Київська та Херсонська (по 2 проєкти ДПП) області. Аутсайдером списку є Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Луганська, Рівенська, Сумська, Тернопільська, Черкаська, Черневецька області, у яких не укладено жодної угоди про ДПП за досліджуваний період.

В ході дослідження [3] нами були визначені основні проблеми розвитку ДПП в Україні за досліджуваний період: економічні, організаційні, політичні, ідеологічні та технологічні об'єктивного і суб'єктивного характеру. Серед них: політичні кризи та нестабільність; непривабливість інвестиційного клімату; прогалини нормативно-правового регулювання, податкового законодавства, бюджетної підтримки та гарантування державних зобов'язань стосовно ДПП; низький рівень довіри бізнесу та суспільства до владних структур та їх менеджменту та ін.

Список використаних джерел:

1. Про державно-приватне партнерство : Закон України від 01.07.2010 № 2404-VI. Офіційний вебпортал парламенту України : веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17#Text>. (дата звернення: 30.04.2022).
2. Стан здійснення ДПП в Україні. Міністерство економіки України : веб-сайт. URL: <https://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=9fc90c5e-2f7b-44b2-8bf1-1ffb7ee1be26&title=StanZdiisnenniaDppVUkraini&isSpecial=true>. (дата звернення: 30.04.2022).
3. Малін О.Л. Аналіз розвитку державно-приватного партнерства в Україні та світі: якісні зміни та головні тренди 2020 року : Аналітичний звіт. Одеса, 2020. 31 с.

УДК 35.975

ІНСТИТУЦІЙНИЙ ПІДХІД ДО ПРОЦЕСУ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

Крайній В. О., канд. екон. наук
e-mail:kravol53@gmail.com

Миколаївський національний аграрний університет

Відповідно до плану-графіку впровадження реформи місцевого самоврядування до середини 2020 року в Україні мало завершитися формування спроможних територіальних громад. Станом на вересень 2021 року Урядом затверджено 23 перспективні плани формування територій громад областей (рішення про схвалення Перспективного плану формування територій громад Закарпатської області прийнято Закарпатською обласною радою 26 вересня 2019 р. [1]). При цьому, перспективними планами охоплено лише 87,6% території України (зокрема в Одеській області – 40% території, в Київській – 54%, Черкаській та Вінницькій – 2/3 території області [2]3).